

Bjørnen og reven.

I. Hvorfor bjørnen er stubbrumpet.

Bjørnen møtte engang reven, som kom luskende med et knippe fisk han hadde stjålet.

«Hvor har du fått det fra?» spurte bjørnen.

«Jeg har vært ute og fisket, herr bjørn!» svarte reven.

Så fikk bjørnen også lyst til å lære å fiske, og bad reven si sig, hvordan han skulde bære sig at.

«Det er en simpel kunst for dig,» svarte reven, «og den er snart lært. Du skal bare gå ut på isen, hugge dig et hull og stikke rumpa nedi; og så må du holde den der bra lenge. Du må ikke bry dig om at det svier litt i den; det er når fisken biter; dess lenger du kan holde den der, dess mer fisk får du. Og rett som det er, skal du tverrykke op!»

Ja bjørnen gjorde som reven hadde sagt, og holdt rumpa lenge, lenge nedi hullet, til den var frosset vel fast; så tverrykket han den — tvert av, og nå går han der stubbrumpet den dag idag.

II. Reven snyter bjørnen for julekosten.

Bjørnen og reven hadde en gang kjøpt sig en smørholk ihop; den skulde de ha til jul, og derfor gjemte de den under en tykk granbuske. Så gikk de et stykke bort og la sig i en solbakke til å sove. Da de hadde ligget en stund, reiste reven sig og ropte: «Ja!» satte avsted, og like bort til smørholken, som han åt en god tredjepart av. Men da han kom igjen, og bjørnen spurte hvor han hadde vært, siden han var så feit om flabben, sa han: «Tror du ikke jeg blev bedt til barsel da?»

«Ja så. Hvad hette barnet?» spurte bjørnen.

«Tatt-på,» sa reven.

Dermed la de sig til å sove igjen. Om en liten stund sprang reven op igjen og ropte: «Ja!» og strøk avsted bort til smørholken. Den gangen åt han også en god slump. Da han kom tilbake, og bjørnen spurte hvor han hadde vært, svarte han: «Å, blev jeg ikke nå igjen bedt til barsel da, tror du?»

«Hvad hette barnet nå da?» sa bjørnen.

«Halv-ett,» svarte reven.

Bjørnen syntes det var et rart navn, men han undret sig ikke lenge på det, før han gjespet og sov igjen; aldri før han hadde ligget en liten stund, så gikk det like ens som begge de andre gangene: reven sprang op igjen, ropte «Ja!» og la avsted bent til smørholken, og den gangen åt han slumpen. Da han kom tilbake, hadde han vært i barsel igjen; og da bjørnen vilde vite hvad det barnet hette, svarte han: «Slikket-i-bunnen!»

Dermed la de sig til å sove igjen og lå en god stund. Så skulde de bort og se til smøret; men da var det ett op. Og så skyldte bjørnen på reven, og reven på bjørnen; den ene sa at den andre hadde vært borte i smørholken, mens han sjøl lå og sov.

«Ja, ja,» sa Mikkel, «vi skal snart få vite hvem av oss har stjålet smøret. Nå skal vi legge oss der borti solbakken: den som da er fetest bak når vi våkner, han har stjålet det.»

Ja, den prøven vilde bjørnen gjerne gå inn på; han visste med sig sjøl at han ikke hadde smakt smøret engang, og la sig trygt til å sove i sola. Så lusket Mikkel bort til holken efter et smørgrand som satt igjen i en sprekk, og tilbake til bjørnen og smurte ham bak med det; så la han sig til å sove, som ingenting hadde hendt. Da nå begge våknet, så hadde sola smeltet smøret, og så blev bjørnen den som hadde ett smøret, likevel han.

